

DOI: 10.32347/2786-7269.2026.16.736-745

УДК 355

Д.Ю.Н. Нікітін В.В.,
nikitin.vv@knuba.edu.ua, ORCID: 0000-0001-6915-6319,
Київський національний університет будівництва і архітектури

**УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОЮ ПОЛІТИКОЮ ДЛЯ ВПО ТА
ВETERANІВ:
МІЖВІДОМЧА КООРДИНАЦІЯ, «ЄДИНЕ ВІКНО»,
ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОГРАМ ПІДТРИМКИ**

Здійснено комплексний аналіз управління соціальною політикою щодо внутрішньо переміщених осіб (ВПО) та ветеранів війни в Україні з акцентом на інституційній якості міжвідомчої координації, сервісній архітектурі «єдиного вікна» та сучасних підходах до оцінювання ефективності програм підтримки. Доведено, що вказана сфера формує особливий правовий інститут дуальної природи: у публічно-правовому вимірі він проявляється як система адміністративних процедур, владних рішень про статус, бюджетних програм, контрольних механізмів і гарантій оскарження; у приватно-правовому вимірі – як сукупність договірних моделей надання соціальних послуг, партнерств із бізнесом і громадянським суспільством, а також трудових та підприємницьких траєкторій реінтеграції. На підставі аналізу законодавства України та практики Верховного Суду у спорах ВПО щодо соціальних виплат і пенсійного забезпечення обґрунтовано, що управлінська «ефективність» має оцінюватися не лише за фінансовим виконанням програм, а й за стандартами правової визначеності, пропорційності, мотивованості адміністративних рішень і реальної можливості відновлення порушених прав. Показано, що розвиток «єдиного вікна» у ЦНАПах та цифрових сервісів є ключовим інструментом зменшення транзакційних витрат отримувачів та підвищення керованості політики, проте його результативність залежить від інтероперабельності реєстрів, процесного управління (case management) і узгоджених показників якості між органами влади та надавачами послуг. Сформульовано пропозиції щодо вдосконалення законодавства і практики, придатні для практичного застосування у повоєнній відбудові.

Ключові слова: внутрішньо переміщені особи; ветерани війни; соціальна політика; міжвідомча координація; «єдине вікно»; ЦНАП; оцінювання ефективності.

Вступ. Актуальність теми дослідження. Соціальна політика України в умовах повномасштабної війни та очікуваної повоєнної відбудови набуває

визначального значення як елемент національної стійкості. Її результативність вимірюється не деклараціями, а тим, наскільки швидко і передбачувано людина може відновити базові соціальні функції – житло, дохід, доступ до медицини, освіти та праці. Саме тому управління соціальною політикою дедалі більше розглядається як управління «життєвими маршрутами», а не окремими виплатами чи послугами. Внутрішньо переміщені особи та ветерани війни є двома групами, для яких якість управління відчувається особливо гостро, оскільки вони одночасно перебувають у полі підвищених ризиків і підвищених очікувань від держави.

Для ВПО первинними є питання безпеки, стабільності проживання і відновлення засобів існування, тоді як для ветеранів – повернення до цивільного життя, реабілітація, соціальна адаптація і професійна самореалізація. У реальних біографіях ці траєкторії часто переплітаються, коли статус ВПО поєднується з участю у бойових діях або з опікою над членами сім'ї військовослужбовця. Відтак держава стикається з феноменом «накладених статусів», який робить адміністративний ландшафт складним навіть для підготовленого користувача. У таких умовах будь-яка неузгодженість між органами влади або будь-яке «вузьке місце» процедури множить соціальні витрати і провокує недовіру до інституцій. Класичне уявлення про соціальну політику як про розподіл ресурсів недостатнє, адже воно не пояснює, чому за однакових бюджетних можливостей різні системи дають різні результати. Важливим стає організаційний дизайн: хто ухвалює рішення, як циркулюють дані, які строки є гарантованими, як фіксується відповідальність і як забезпечується виправлення помилок. Звідси впливає центральна теза: соціальна політика щодо ВПО та ветеранів потребує не лише фінансування, а і якісної міжвідомчої координації, сервісної архітектури та доказового оцінювання. Наукові дослідження зайнятості ветеранів вказують, що надмірна процедуризація і роз'єднаність управлінських зусиль знижують результативність, тоді як необхідними є інновації та партнерства [1, с. 6-8].

У працях щодо державних програм соціальної адаптації ветеранів підкреслено, що фрагментарність заходів і дефіцит комплексних механізмів реалізації роблять програми менш дієвими [2, с. 17-18]. Ці висновки є релевантними і для політики щодо ВПО, оскільки інституційні бар'єри мають подібну природу – розрив між заявою і результатом, між правом на папері і реальним доступом. Вступаючи у взаємодію з державою, людина очікує передусім передбачуваності, а саме передбачуваність є першою жертвою слабкої координації. Коли для отримання підтримки потрібно відвідати кілька установ, дублювати документи і пояснювати одні й ті самі обставини, управління перетворюється на випробування, а не на сервіс. Тому концепт

«єдиного вікна» в адміністративних послугах набуває не технічного, а ціннісного виміру, оскільки він покликаний зменшити транзакційні витрати і підвищити доступність прав. Однак «єдине вікно» має сенс лише тоді, коли воно є не лише точкою входу, а й механізмом отримання кінцевого результату у визначені строки. Без цього фронт-офіс приймає звернення, але бек-офіс зберігає стару логіку відкладених рішень, і відбувається лише зміна інтерфейсу.

У правовій площині додатковим аргументом на користь управлінської модернізації є практика Верховного Суду у спорах ВПО щодо соціальних і пенсійних виплат. Судова справа № 805/402/18 демонструє, що держава не може обмежувати права шляхом формальних перевірок без належних процедурних гарантій [13, с. 1-2]. Це означає, що «ефективність» не може тлумачитися вузько як скорочення видатків або посилення контролю, якщо ці заходи підривають правову визначеність.

Навпаки, ефективність у соціальній політиці має включати законність, пропорційність, мотивованість адміністративного рішення та реальну можливість відновлення порушеного права. З огляду на це управління соціальною політикою повинно бути одночасно публічно-правовим і приватно-правовим інститутом. Публічно-правова природа проявляється у владних рішеннях про статус, у призначенні виплат і в адміністративному контролі. Приватно-правова природа проявляється через договірні моделі надання соціальних послуг, через участь недержавних надавачів, роботодавців і партнерів, а також через трудові та підприємницькі траєкторії реінтеграції. Саме дуальність пояснює, чому не працює підхід «одного органу» або «однієї програми», і чому потрібні узгоджені стандарти взаємодії та підзвітності.

Окремої уваги потребує питання даних, адже управління статусами і програмами дедалі більше спирається на реєстри та цифрові сервіси. Якщо дані не є сумісними або оновлюються із затримкою, цифровізація може відтворити ті самі помилки, але в масштабі. Відтак захист персональних даних і коректність верифікації стають не допоміжними, а базовими елементами соціальної політики. Нарешті, в умовах конкуренції за ресурси зростає значення оцінювання ефективності програм, яке має відповідати логіці доказової політики. Оцінювання повинно показувати не лише скільки коштів витрачено, а що саме змінилося у житті людини – чи відновилася зайнятість, чи зменшилася вразливість, чи забезпечено доступ до реабілітації і житла. Таким чином, дослідження управління соціальною політикою для ВПО та ветеранів є водночас аналізом інституційного дизайну, правових гарантій та сервісної якості, які разом формують підґрунтя довіри й соціальної згуртованості.

Актуальність теми. Актуальність теми зумовлюється поєднанням масштабності цільових груп і комплексності їхніх потреб. Для ВПО

визначальними є питання житла, доходів, інтеграції у громади та доступу до адміністративних і соціальних послуг, тоді як для ветеранів – повернення до цивільного життя, реабілітація, працевлаштування і підтримка сім'ї. Унаслідок цього виникає феномен «накладених статусів», коли одна особа одночасно перебуває у полі дії різних процедур і програм, а відсутність координації перетворюється на реальну втрату часу і можливостей.

Судова практика показує, що недосконалість процедур у сфері соціальних виплат може ставати джерелом системних порушень прав. Рішення Верховного Суду у зразковій справі № 805/402/18 щодо поновлення пенсійних виплат ВПО підкреслює, що втручання держави у реалізацію права на пенсію має бути правомірним, пропорційним і процедурно забезпеченим [13, с. 1-2].

Третій вимір актуальності пов'язаний із переходом до сервісної держави. Постанова КМУ № 1226 від 01.10.2025 підсилює курс на стандартизоване надання послуг через ЦНАП [10], але практична цінність «єдиного вікна» залежить від процесної відповідальності, інтегрованості реєстрів і узгоджених показників якості.

Огляд досліджень. У науковій літературі управлінський вимір ветеранської політики пов'язують із необхідністю активних заходів реінтеграції, партнерств та інновацій у публічному управлінні. У роботі про публічне управління зайнятстю ветеранів наголошується на узгодженій участі органів влади на різних рівнях та переорієнтації політики на реальні результати [1, с. 6-10]. У праці щодо моделей регулювання державних програм соціальної адаптації ветеранів показано, що без комплексного підходу й інституційної координації програми схильні до фрагментації та зниження ефекту [2, с. 17-19].

Правовий вимір досліджень концентрується на статусі ВПО й ветеранів, гарантіях соціального захисту, адміністративних процедурах і судовому контролю. Водночас залишається недостатньо інтегрованим питання того, як судові стандарти належного урядування мають бути вбудовані у дизайн «єдиного вікна» та систему оцінювання програм. Стаття пропонує поєднати право, сервіс і управління результатом у єдину аналітичну рамку.

Мета статті. Метою статті є комплексне наукове обґрунтування сучасної моделі управління соціальною політикою щодо внутрішньо переміщених осіб і ветеранів війни як взаємопов'язаного управлінсько-правового циклу, у якому координація, сервіс і оцінювання результатів працюють як єдина система. Стаття прагне уточнити зміст і межі міжвідомчої координації як юридично значущого режиму взаємодії суб'єктів публічної влади та надавачів послуг. Окремим завданням є показати, як координаційні дефіцити трансформуються у практичні бар'єри доступу до прав і гарантій, зокрема у ситуаціях «накладених статусів» та комплексних потреб.

Мета також полягає у розкритті сервісної архітектури «єдиного вікна» як поєднання фронт-офісу та бек-офісу, де визначальними є строки, відповідальність і процесна керованість. У межах цієї мети обґрунтовується необхідність інтегрованості реєстрів і належного управління даними як умови зменшення трансакційних витрат отримувачів. Стаття ставить за мету виявити стандарти належного урядування, які впливають із практики Верховного Суду у спорах ВПО щодо соціальних виплат і пенсій, та перекласти їх у параметри управлінського дизайну процедур. Важливою складовою є концептуалізація оцінювання ефективності програм підтримки як переходу від звітності заходів до вимірювання результатів і впливу. У цьому контексті метою є запропонувати доказово орієнтовану рамку оцінювання, що поєднує законність процедур, сервісну якість і соціальний результат. Стаття має на меті показати дуальну природу інституту – публічно-правову та приватно-правову – і пояснити, як ця дуальність впливає на вибір інструментів політики та межі дискреції адміністрації. Окремою ціллю є інтегрувати договірні моделі надання соціальних послуг і партнерські механізми із вимогами публічної підзвітності та недискримінаційності доступу. Метою також є окреслити вимоги до процесного супроводу (case management) для комплексних випадків як інструменту підвищення адресності та безперервності підтримки. Стаття спрямована на формування практично придатних підходів до встановлення єдиних стандартів взаємодії між органами та постачальниками послуг, включно із сервіс-рівневими угодами (SLA). Крім того, метою є систематизувати ризики цифровізації «єдиного вікна» для прав людини та визначити запобіжники, зокрема у сфері захисту персональних даних. Зрештою, стаття має на меті сформулювати узгоджені пропозиції щодо вдосконалення законодавства і практики, які можуть бути використані для модернізації соціальної політики у період повоєнної відбудови.

Виклад матеріалу. Нормативно-інституційний каркас політики щодо ВПО та ветеранів складається з законів та підзаконних актів, які одночасно задають процедурну й ресурсну логіку. Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» визначає правові підстави обліку, гарантії та принципи взаємодії з органами влади [5], тоді як постанова КМУ № 509 деталізує адміністративну процедуру обліку та обміну даними [8]. Соціально-виплатний сегмент підтримки ВПО реалізується, зокрема, через постанову КМУ № 332 про допомогу на проживання ВПО [9]. Ветеранський блок ґрунтується на Законі України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» [6], який закладає матеріальні гарантії та опосередковано визначає вимоги до статусних рішень.

Водночас сучасна соціальна політика дедалі більше реалізується як система соціальних послуг, що створює місток між публічним і приватним правом. Закон України «Про соціальні послуги» допускає участь різних надавачів, у тому числі недержавних, а отже – договірні моделі фінансування, контроль якості і конкуренцію постачальників у межах публічного замовлення [3]. Така «змішана» архітектура вимагає від держави процесної компетентності: від проектування стандартів послуг до моніторингу якості й управління партнерствами.

Міжвідомча координація в цій сфері є юридично значущою, оскільки визначає, чи перетворюється сукупність гарантій на реальний доступ. Її недостатність найбільш помітна у розриві між фронт-офісом і бек-офісом, коли місце подання заяви не гарантує передбачуваного результату, а також у ситуаціях, коли різні органи використовують несумісні критерії перевірки та доказування. Саме на ці ризики вказують і наукові джерела: у дослідженні ветеранської зайнятості підкреслено необхідність узгодженої участі органів влади та відмови від формальної орієнтації на показники [1, с. 6-7], а в роботі щодо програм соціальної адаптації ветеранів – проблеми фрагментарності заходів і дефіцит комплексних механізмів реалізації [2, с. 17-18].

Судова практика Верховного Суду доповнює управлінський аналіз правовими стандартами. У справі № 805/402/18 щодо поновлення пенсії ВПО суд наголосив, що припинення виплат не може бути наслідком формального посилення на перевірки без належного з'ясування обставин та дотримання процедури, а особа повинна мати реальну можливість відновити порушене право [13, с. 1-2]. Для управління це означає потребу у «вбудованих» гарантіях: повідомленні, мотивуванні рішень, зрозумілих механізмах адміністративного перегляду та цифрових рішеннях, які зменшують, а не примножують помилки.

Сервісна логіка «єдиного вікна» ґрунтується на Законі України «Про адміністративні послуги» [7] і підтримується постановою КМУ № 1226 про надання послуг через ЦНАП [10]. Офіційна позиція Мінветеранів підкреслює, що ЦНАП має бути зручним місцем доступу до послуг для ветеранів і членів їхніх сімей [14]. Проте «єдине вікно» має бути не лише організаційною формою, а й процесним стандартом із прозорими строками, відповідальністю та інтероперабельністю даних.

Оцінювання ефективності програм підтримки повинно виходити за межі фінансового виконання. У воєнних умовах суспільний запит спрямований на вимірюваний вплив: відновлення економічної самостійності, стабілізацію доходів, сталі траєкторії зайнятості та доступність реабілітації. Тому доцільною є доказово орієнтована модель оцінювання, що інтегрує законність процедур, сервісну якість та соціальний результат. Така інтеграція враховує дуальну

природу інституту: публічно-правові гарантії формують коридор законності, а приватно-правові механізми постачання послуг і партнерств забезпечують гнучкість та якість за умови підзвітності.

Висновки

Проведений аналіз дає підстави стверджувати, що управління соціальною політикою для ВПО та ветеранів в Україні потребує одночасної модернізації правових процедур, інституційної взаємодії та інструментів оцінювання програм. Наукові джерела демонструють, що ключовими бар'єрами залишаються недостатня координація і схильність до формальної звітності замість управління результатом [1, с. 6-7]; [2, с. 17-18]. Судова практика Верховного Суду у справі № 805/402/18 підтверджує, що управління у соціальній сфері має відповідати стандартам правової визначеності, пропорційності та процедурної справедливості, а механізми контролю не можуть нівелювати сутність права на соціальне забезпечення [13, с. 1-2].

Удосконалення законодавства і практики доцільно розглядати як цілісну програму змін. Нормативна база має чіткіше фіксувати процесні зобов'язання органів, які ухвалюють рішення за заявами, поданими через ЦНАП, із прозорими строками та відповідальністю, щоб принцип «єдиного вікна» реалізовувався як «єдиний результат» [7]; [10]. Для комплексних випадків важливо інституціоналізувати супровід (case management), щоб людина не залишалася сам на сам із фрагментованою системою, особливо за наявності накладених статусів. У сфері ВПО необхідно уточнювати процедурні гарантії припинення і поновлення виплат у спосіб, узгоджений зі стандартами Верховного Суду, із обов'язковою мотивованістю рішень і ефективним переглядом [13].

Внесок даної статті полягає у запропонованій інтегрованій управлінсько-правовій рамці, яка поєднує міжвідомчу координацію, «єдине вікно» та оцінювання ефективності програм у єдину логіку управління результатом, а дуальна (публічно- і приватно-правова) природа інституту розглядається як методологічна основа для нормотворчих і практичних рішень.

Список використаних джерел

1. Гонтар З.Г., Каспрук А.В. Особливості публічного управління зайнятістю ветеранів в Україні у контексті євроінтеграції // *Public Administration and Social Work*. 2023. № 2. DOI: 10.32782/3041-1319/2023-2-1.
2. Бобось О.Л. Моделі регулювання державних програм для соціальної адаптації ветеранів // [фахове видання/збірник]. 2024. Вип. 44. DOI: 10.32782/pma2663-5240-2024.44.3.
3. Про соціальні послуги: Закон України від 17.01.2019 № 2671-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19>.

4. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>.
5. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб: Закон України від 20.10.2014 № 1706-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18>.
6. Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України № 3551-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12>.
7. Про адміністративні послуги: Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
8. Про облік внутрішньо переміщених осіб: постанова КМУ від 01.10.2014 № 509. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/509-2014-%D0%BF>.
9. Деякі питання виплати допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам: постанова КМУ від 20.03.2022 № 332. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/332-2022-%D0%BF>.
10. Деякі питання надання адміністративних послуг через центри надання адміністративних послуг: постанова КМУ від 01.10.2025 № 1226. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1226-2025-%D0%BF>.
11. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>.
12. Про електронні довірчі послуги: Закон України від 05.10.2017 № 2155-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19>.
13. Верховний Суд. Рішення у зразковій справі № 805/402/18 від 03.05.2018. URL: https://supreme.court.gov.ua/supreme/pro_sud/zrazkova-sprava/zs_9901_20_18.
14. Міністерство у справах ветеранів України. «Єдине вікно» у ЦНАП — зручний доступ до державних послуг для ветеранів та ветеранок. URL: <https://mva.gov.ua/presenter/category/86-novini/edine-vikno-u-tsnap--zruchniy-dostup-do-derzhavnih-poslug-dlya-veteraniv-ta-veteranok>.

Doctor of Law **Volodymyr Nikitin**,
Kyiv National University of Construction and Architecture

GOVERNING SOCIAL POLICY FOR IDPs AND VETERANS: INTERAGENCY COORDINATION, ONE-STOP SHOP, PROGRAM EFFECTIVENESS EVALUATION

The article provides an integrated analysis of how Ukraine governs social policy for internally displaced persons (IDPs) and war veterans, focusing on interagency coordination, one-stop-shop service delivery and program effectiveness evaluation. The paper argues that the institutional design has a dual legal nature: the public-law dimension comprises status decisions, administrative procedures, budget programs,

verification and remedies; the private-law dimension covers contractual provision of social services, partnerships with business and civil society, as well as labour-market and entrepreneurial reintegration trajectories. Building on Ukrainian legislation and the Supreme Court's model case on renewal of IDP pension payments, the study shows that effectiveness must be assessed alongside legality, proportionality and procedural safeguards. It further explains that a genuine one-stop shop via CNAP and digital services reduces transaction costs for beneficiaries only when supported by process ownership, registry interoperability and cross-agency quality indicators. Finally, the paper proposes a coherent reform logic that links coordination standards, service design and evidence-based evaluation.

Keywords: internally displaced persons (IDPs); war veterans; social policy; interagency coordination; one-stop shop; CNAP; program evaluation.

REFERENCES

1. Hontar, Z.H., & Kaspruk, A.V. Osoblyvosti publichnoho upravlinnia zainiatistiu veteraniv v Ukraini u konteksti yevrointehratsii // Public Administration and Social Work. 2023. № 2. <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2023-2-1>. [Peculiarities of public administration of veterans' employment in Ukraine in the context of European integration]. {in Ukrainian}.
2. Bobos, O.L. Modeli rehulivannia derzhavnykh prohram dlia sotsialnoi adaptatsii veteraniv. 2024. Vyp. 44. <https://doi.org/10.32782/pma2663-5240-2024.44.3>. [Models of regulation of state programs for veterans' social adaptation]. {in Ukrainian}.
3. Pro sotsialni posluhy: Zakon Ukrainy vid 17 sich. 2019 r. № 2671-VIII [On social services: Law of Ukraine of January 17, 2019 № 2671-VIII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19>. {in Ukrainian}.
4. Pro derzhavno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrainy vid 1 lyp. 2010 r. № 2404-VI [On public-private partnership: Law of Ukraine of July 1, 2010 № 2404-VI]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>. {in Ukrainian}.
5. Pro zabezpechennia prav i svobod vnutrishno peremishchenykh osib: Zakon Ukrainy vid 20 zhovt. 2014 r. № 1706-VII [On ensuring rights and freedoms of internally displaced persons: Law of Ukraine of October 20, 2014 № 1706-VII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18>. {in Ukrainian}.
6. Pro status veteraniv viiny, harantii yikh sotsialnoho zakhystu: Zakon Ukrainy № 3551-XII [On the status of war veterans, guarantees of their social protection: Law of Ukraine № 3551-XII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12>. {in Ukrainian}.

7. Pro administratyvni posluhy: Zakon Ukrainy vid 6 veres. 2012 r. № 5203-VI [On administrative services: Law of Ukraine of September 6, 2012 № 5203-VI]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>. {in Ukrainian}.

8. Pro oblik vnutrishno peremishchenykh osib: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 1 zhovt. 2014 r. № 509 [On registration of internally displaced persons: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of October 1, 2014 № 509]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/509-2014-%D0%BF>. {in Ukrainian}.

9. Deiaki pytannia vyplaty dopomohy na prozhyvannia vnutrishno peremishchenym osobam: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 20 berez. 2022 r. № 332 [Some issues of payment of living allowance to internally displaced persons: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of March 20, 2022 № 332]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/332-2022-%D0%BF>. {in Ukrainian}.

10. Deiaki pytannia nadannia administratyvnykh posluh cherez tsentry nadannia administratyvnykh posluh: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 1 zhovt. 2025 r. № 1226 [Some issues of providing administrative services through administrative service centers (CNAP): Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of October 1, 2025 № 1226]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1226-2025-%D0%BF>. {in Ukrainian}.

11. Pro zakhyst personalnykh danykh: Zakon Ukrainy vid 1 cherv. 2010 r. № 2297-VI [On personal data protection: Law of Ukraine of June 1, 2010 № 2297-VI]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>. {in Ukrainian}.

12. Pro elektronni dovirchi posluhy: Zakon Ukrainy vid 5 zhovt. 2017 r. № 2155-VIII [On electronic trust services: Law of Ukraine of October 5, 2017 № 2155-VIII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19>. {in Ukrainian}.

13. Verkhovnyi Sud. Rishennia u zrazkovii spravi № 805/402/18 (Pz/9901/20/18) vid 03.05.2018 [Supreme Court. Decision in the model case No. 805/402/18 (Pz/9901/20/18) on renewal of IDP pension payments]. URL: https://supreme.court.gov.ua/supreme/pro_sud/zrazkova-sprava/zs_9901_20_18. {in Ukrainian}.

14. Ministerstvo u spravakh veteraniv Ukrainy. «Yedyne vikno» u TsNAP — zруchnyi dostup do derzhavnykh posluh dlia veteraniv ta veteranok [Ministry of Veterans Affairs of Ukraine. One-stop shop in CNAP: convenient access to public services for veterans]. URL: <https://mva.gov.ua/presenter/category/86-novini/edine-vikno-u-tsnap--zruchniy-dostup-do-derzhavnih-poslug-dlya-veteraniv-ta-veteranok>. {in Ukrainian}.